

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 5Csp/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619200506
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivo Parada
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2021:8619200506.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom JUDr. Ivom Paradam v spore žalobkyne M. L., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XXX/X, XXX XX A., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 90, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47 258 713, právne zastúpeného SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 568,21 eura, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 568,21 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou zo dňa 18.3.2019 domáhala proti žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia v sume 568,21 eura.

2. Svoju žalobu odôvodnila dôvodmi, ktoré sú uvedené v bodoch 13. až 31. tohto odôvodnenia a s ktorými sa súd stotožnil.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 7.12.2021 navrhol žalobu zamietnuť z dôvodov, ktoré sú uvedené v bodoch 4. až 8. tohto odôvodnenia.

4. Pokiaľ žalobkyňa naďalej uviedla, že primerané finančné zadosťučinenie má plniť najmä sankčnú funkciu, žalovaný sa domnieva, že žalobkyňa postráda samotnú podstatu tohto
2 5Csp/26/2019

inštitútu. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení uviedol nasledovné: „Ak by som analogicky použila terminológiu trestného práva, tak sudy by mali, pri úvahách o výške PFZ, zohľadňovať v neprospech dodávateľov, v ich postupoch voči spotrebiteľom, špeciálnu recidívu dodávateľov a pri opakovaní porušení spotrebiteľského práva PFZ zvyšovať a nie znižovať.“

5. Keďže vyššie prezentovaná argumentácia žalobkyne už bola v minulosti niekoľkokrát v rámci rozhodovacej praxe súdov označená za nesprávnu, žalovaný si na tomto mieste dovoľuje len príkladom poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9CoCsp/58/2020 zo dňa 25.3.2021, v ktorom vo veci konajúci vo vzťahu k argumentácii, ktorú prezentuje žalobcu v nami prejednávanej veci vyslovil nasledovný právny záver: „Odvolací súd uznesením, ktorým zrušil vo vyhovujúcom výroku

a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania pôvodný rozsudok prvoinštančného súdu, č.k. 16Csp/216/2019-52 z 10.03.2020 upriamil pozornosť prvoinštančného súdu na to, že primerané finančné zadosťučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné brať zreteľ na aspekty materiálnej povahy keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov. V zrušujúcom uznesení zdôraznil, že ide o prostriedok satisfakčný, vykazujúci však aj sankčnú povahu keďže dôsledkom zaplatenia zadosťučinenia je úbytok na majetkových aktívach osoby, ktorá právo porušila. Táto sankčná stránka u finančného zadosťučinenia má len vedľajší dôsledok nakoľko na účely represie slúžia iné odvetvia práva, správne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť. Poukázal na názor vyplývajúci z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky 30Cdo/3936/2010 z 15.12.2011, podľa ktorého inštitút tzv. punitive alebo exemplary damages, t.j. náhrady škody plniace represívnu funkciu, nekompenzačného odškodnenia exemplárnej alebo represívnej povahy nemá v českom práve (a teda ani v slovenskom práve, vychádzajúc v tom čase zo zhody medzi českou a slovenskou úpravou v Občianskom zákonníku - pozn. odvolacieho súdu) oporu. Tento typ náhrady je typický pre angloamerický typ právnej kultúry (common law), český a slovenský právny systém je však iný, je kontinentálnym systémom. Odvolací súd upriamil pozornosť súdu prvej inštancie tiež na to, že má pri rozhodovaní vziať zreteľ na to, že princíp primeranosti patrí medzi všeobecné zásady vlastnej európskej právnej kultúre ako aj na to, že zadosťučinenie má zodpovedať povahe ujmy z objektívneho hľadiska. Vychádzajúc z predpokladov uvedených v predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku, žalobca sa mýlil ak mienil, že ním pôvodne žiadaná suma finančného zadosťučinenia 1.000 eur má byť primeraná keďže má plniť sankčnú funkciu a má byť pre žalovaného odradzujúca, aby sa nedopúšťal recidívy. Mýlil sa aj súd prvej inštancie pokiaľ mal za to, že v konkrétnych skutkových okolnostiach, žalobcom tvrdých a preukazovaných, zodpovedala požiadavke primeranosti čiastka 500 eur. V konkrétnom súdnom prípade neboli tvrdené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie zadosťučinenia vo výške 500 eur.“

6. Žalovaný považoval rovnako za nesprávnu argumentáciu žalobkyne o tom, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorá bola žalobkyni v základnom konaní priznaná by mala byť jediným objektívnym a exaktným kritériom pre posúdenie nároku v nami prejednávanej veci. Žalovaný aj naďalej zastáva názor, že pokiaľ je primerané finančné zadosťučinenie nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, nemožno pri rozhodovaní o jeho priznaní brať primárne a ako jediné kritérium aspekty materiálnej povahy na ktoré odkazuje žalobkyňa. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že žalovaný si aj napriek právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie v základnom konaní povinnosť mu uloženú týmto rozsudkom nesplnil a sumu bezdôvodného obohatenia riadne a včas nezaplatil, predložil

3

5Csp/26/2019

doklad o zrealizovaní bankového prevodu. Z uvedeného dokladu je totiž zrejmé, že žalovaný okrem bezdôvodného obohatenia vo výške 568,21 eura zaplatil žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 52,54 eura (5 % ročne odo dňa 11.10.2016 do dňa 16.8.2021). S ohľadom na vyššie uvedené možno teda uviesť, že žalovaný doposiaľ zaplatil žalobkyni bezdôvodné obohatenie spolu s úrokom z omeškania vo výške 620,67 eura a primerané finančné zadosťučinenie vo výške 799,41 eura, čo v súhrne predstavuje plnenie vo výške 1 420,08 eura. Pokiaľ by bolo žalobkyni ešte k tomuto plneniu priznané ďalšie primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa žalobkyňa domáha v tomto konaní, mal za to, že týmto by bola popretá podstata právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa. Zmyslom týchto právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa totiž nie je vychýliť pomyselnú misku na váhach spravodlivosti v neprospech dodávateľov, ale zmyslom je túto pomyselnú misku váh dostať do rovnováhy tak, aby boli práva a povinnosti dodávateľov a spotrebiteľov v rovnováhe.

7. Záverom sa žalovaný vyjadril k nasledovnému tvrdeniu žalobkyne: „Žalovanému, ale aj súdu prvej inštancie dávam do pozornosti vývoj rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove, v ktorej už prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali PFZ v takej výške, ktorú nepovažujem len za „symbolickú.“ Žalovaný považuje vyššie uvedené tvrdenie žalobkyne za hrubo zavádzajúce, nesprávne a navyše nezodpovedajúce reálnemu stavu. Žalovaný si len príkladmo dovolil poukázať na pár rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, ktoré sú v porovnaní s rozhodnutiami označenými žalobkyňou nie len rozhodnutiami novšími, ale aj preukazujúcimi opak tvrdenia žalobkyne:

- rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11CoCsp/8/2021 zo dňa 21.10.2021, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní PFZ, ale iba do vo výšky 500 eur (žalobou bol uplatnený nárok až vo výške 2 174,29 eura),
- rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9CoCsp/30/2021 zo dňa 12.10.2021, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní PFZ, z pôvodne priznaného vo výške 1 000 eur na 250 eur (žalobou bol uplatnený nárok vo výške 1 500 eur),
- rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17Co/8/2021 zo dňa 29.9.2021, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní PFZ, z pôvodne priznaného vo výške 347 eur na 50 eur (žalobou bol uplatnený nárok vo výške 347 eur),
- rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 8CoCsp/57/2020 zo dňa 26.8.2021, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní PFZ, z pôvodne priznaného vo výške 600 eur na 200 eur (žalobou bol uplatnený nárok vo výške 600 eur),
- rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9CoCsp/58/2020 zo dňa 25.3.2021, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní PFZ, z pôvodne priznaného vo výške 500 eur na 150 eur (žalobou bol uplatnený nárok vo výške 1 000 eur),
- rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17CoCsp/49/2020 zo dňa 25.3.2021, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní PFZ, z pôvodne priznaného vo výške 600 eur na 50 eur (žalobou bol uplatnený nárok vo výške 1 440,81 eura).

8. Žalovaný vzhľadom na uvedené aj naďalej zotrval na tom, že požadované primerané finančné zadostučinenie je podľa jeho názoru nedôvodné a zároveň mal za to, že aj v prípade jeho akceptácie je požadovaná výška primeraného finančného zadostučinenia neprimeraná a neodôvodnená.

9. Súd vykonal dokazovanie rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 5Csp/9/2016-31 zo dňa 19.5.2017, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 22Co/68/2017-58 zo dňa 19.4.2018,
4 5Csp/26/2019

rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 7C/277/2014-100 zo dňa 17.3.2016, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 20Co/64/2019-89 zo dňa 30.7.2019, rozsudkom č. k. 8Csp/44/2016-84 zo dňa 15.10.2019 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 5CoCsp/17/2020-124 zo dňa 13.10.2020.

10. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) citovaného zákona predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/20160201>>.

12. Podľa § 215 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

13. V konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5Csp/9/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia (základné konanie) bola žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná proti žalovanému rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 5Csp/9/2016-31 zo dňa 19.5.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 22Co/68/2017-58 zo dňa 19.4.2018, ktoré sa stali právoplatnými dňa 22.6.2018.

14. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „7. Je nesporné, že v danom prípade ide o Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 42663274209001 zo dňa 17.6.2008, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver v sume 1 991,64 eura (60 000 Sk) na zakúpenie spotrebného tovaru. Úver mal byť splatený v 72 mesačných splátkach po 42,75 eura (1 288 Sk) k 15. dňu v mesiaci od 15.7.2008. Ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 12,89 % a RPMN bola stanovená na 17,67 %. V konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7C/277/2014 bola žalobkyňa ako žalovaná v postavení spotrebiteľky. Terajší žalovaný sa domáhal zaplatenia sumy 799,41 eura s prísł. Tunajší súd rozsudkom č. k. 7C/277/2014-100 zo dňa 17.3.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.4.2016 žalobu zamietol. V odôvodnení rozsudku súd uviedol: „Súd z vykonaného dokazovania zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere, o ktorú žalobca opiera uplatnený nárok neobsahuje sumu, počet a termíny

splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ďalej neobsahuje konečnú splatnosť úveru, preto s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Úroky predstavujú dôležitý údaj pre spotrebiteľa, aby sa vedel zorientovať pri posudzovaní ceny úveru, pričom zákonnú požiadavku uvedenia sumy, počtu a termínov splátok úrokov nespĺňa matematická možnosť ich výpočtu z celkovej splátky, ale musia byť v zmluve výslovne uvedené. Podľa potvrdenia o odfinancovaní zo dňa 7.4.2015 žalobca poskytol žalovanej úver v sume 1 991,64 eura. Podľa potvrdenia o prijatých splátkach zo dňa 7.4.2015 žalovaná doposiaľ zaplatila žalobcovi sumu 2 559,85 eura, teda viac ako získala, preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.“ Žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 568,21 eura (2 559,85 eura - 1 991,64 eura), ktorú prijal bez právneho dôvodu. Žalovaný túto sumu žalobkyni doposiaľ nezaplatil. Z uvedených dôvodov, súd čo sa týka istiny, žalobe vyhovel.“

5

5Csp/26/2019

15. Tunajší súd v konaní sp. zn. 8Csp/44/2016 o zapltenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 779,41 eura rozsudkom č. k. 8Csp/44/2016-84 zo dňa 15.10.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 5CoCsp/17/2020-124 zo dňa 13.10.2020 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 799,41 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Tieto rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 1.12.2020. Základné konanie sa viedlo na tunajšom súde pod sp. zn. 7C/277/2014.

16. Podľa uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.05.2020 č.k. 18Co/145/2019-91, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie, inštitút primeraného finančného zadostučinenia musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (bod 19. odôvodnenia).

17. Súd považuje za nesprávne chápanie inštitútu primeraného finančného zadostučinenia spôsobom, že tento nemôže slúžiť na finančné obohatenie spotrebiteľa. Z dôvodu, že inštitút primeraného finančného zadostučinenia nepozná žiadnu alternatívu k peňažnej forme primeraného finančného zadostučinenia, tak z toho vyplýva, že úspešnou žalobou sa práve spotrebiteľ v istej forme obohatiť musí. Nemožno však takéto obohatenie spotrebiteľa stotožňovať s bezdôvodným obohatením, t. j. každé získanie finančných prostriedkov je predsa obohatením sa subjektu, ktorý finančné prostriedky získal.

18. Je zrejmé, že primerané finančné zadostučinenie predstavuje legálne získanie finančných prostriedkov a nemožno ho stotožňovať s nelegálnym bezdôvodným obohatením, ako to bolo v prípade žalovaného, a preto nemožno každému, aj legitímnemu obohateniu sa, pripisovať pejoratívny význam. Je predsa rozdiel, či sa obohatí dodávateľ na úkor spotrebiteľa, porušením zákona a na základe rozsudku súdu musí toto bezdôvodné obohatenie vydať, alebo či sa na úkor dodávateľa „obohatiť“ spotrebiteľ, rozsudkom priznávajúcim primerané finančné zadostučinenie, teda legálne a na základe zákona.

19. Zákon nepočíta s morálnou satisfakciou a s peňažným zadostučinením, len ako jej doplnkom alebo alternatívou, ale počíta výlučne len s finančnou satisfakciou, v ktorej už logicky je obsiahnutá aj satisfakcia morálna.

20. Pripustením argumentácie žalovaného (vydanie bezdôvodného obohatenia je dostatočná „výhoda“ a satisfakcia) by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov.

21. V tomto kontexte súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný sa nielen pokúsil na úkor žalobkyne obohatiť, ale sa aj skutočne obohatil a žalobkyňa bola nútená požiadať súdnu moc o pomoc, na zjednanie nápravy. Intenzita porušenia spotrebiteľského práva je daná rozsudkom vydaným v základnom konaní a je vyjadrená povinnosťou žalovaného vydať bezdôvodné obohatenia v sume 568,21 eura.

22. Súd netvrdí, že suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor žalobkyne aj skutočne bezdôvodne obohatil, má byť sumou, vo výške ktorej má byť priznané aj primerané finančné zadostučinenie, avšak tvrdí, že je to jediné objektívne a exaktné kritérium, a preto by malo byť brané do úvahy ako kritérium prvoradé.

6

5Csp/26/2019

23. Je potrebné uviesť, že žalovaný v základnom konaní neprejavil žiadnu sebareflexiu, ale súdne konanie sa snažil využiť vo svoj prospech, avšak výsledok základného konania dokazuje že táto jeho argumentácia nemala oporu v hmotnom práve, hoci už má skúsenosti a vedomosti z iných rovnakých súdnych konaní o nesprávnosti svojej obrany, v ktorých už bol so svojimi právnymi názormi neúspešný. Základné konanie trvalo od doručenia žaloby súdu až po právoplatné rozhodnutie vo veci samej viac ako 2 roky. Práve postupom, keď žalovaný nenáležitými prostriedkami procesnej obrany naťahoval súdne konanie, stresové situácie a psychické vypätie žalobkyne len stupňoval.

24. Ak by súd analogicky použil terminológiu trestného práva, tak súdy by mali, pri úvahách o výške primeraného finančného zadosťučinenia, zohľadňovať v neprospech dodávateľov, v ich postupoch voči spotrebiteľom, špeciálnu recidívu dodávateľov a pri opakovaní porušení spotrebiteľského práva primeraného finančného zadosťučinenia zvyšovať a nie znižovať.

25. V súvislosti s argumentáciou žalovaného o zmysle a účele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia súd dáva do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.5.2017: „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä požívanie adjektíva „odradzujúci“). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.“

26. Výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami súd považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Žalobkyňou uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov.

27. Primeranosť sumy 568,21 eura je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušení spotrebiteľských noriem evidentne daná. Pre vznik nároku na
7 5Csp/26/2019

primerané finančné zadosťučinenie je postačujúca už samotná hrozba ujmy (spôsobilosť privodiť ujmu). V danom prípade išlo už o reálny vznik ujmy, keďže žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil.

28. Ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla nebola len v akademickej rovine, pretože porušenie zo strany žalovaného malo bezpochyby majetkový charakter, keďže sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Zároveň uplatňovaním legitímneho nároku žalobkyne v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je uplatnená suma nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka. Ak má primerané finančné zadosťučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo primerané finančné zadosťučinenie priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať.

29. Výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Pojem „primeraný“ má viacero synonym, avšak jedným z nich je slovo „spravodlivý“. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nemôže mať len symbolický význam, pretože symbolická výška nezohľadňuje obsah pojmu spravodlivosť. Zároveň je potrebné zohľadniť aj účel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, a to jeho sankčnú, odradzujúcu, satisfakčnú a relutárnu funkciu.

30. Súd dáva do pozornosti vývoj rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove, v ktorej už prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie v takej výške, ktorú nepovažoval len za „symbolickú“, ako napr.:

- rozsudok sp. zn. 2Co/73/2018, z 26.11.2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobou, priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 936,79 eura,
- rozsudok sp. zn. 5Co/134/2019, z 13.2.2020 priznal zo žalobou uplatnenej sumy 1 313,94 eura, primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 313,94 eura,
- rozsudok sp. zn. 7CoCsp/11/2020, z 20.7.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobou, priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 501 eur,
- rozsudok sp. zn. 8Co/59/2019, z 30.1.2020 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 1 400 eur,
- rozsudok sp. zn. 9Co/157/2014, z 2.3.2016 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 1 220 eur, zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 3 237,62 eura,
- rozsudok sp. zn. 19Co/2/2019, z 18.6.2019 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 2 081,80 eura,
- rozsudok sp. zn. 21Co/115/2018, z 29.1.2019 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 1 133,92 eura,
- rozsudok sp. zn. 23Co/42/2019, z 29.1.2020 priznal primerané finančné zadosťučinenie v žalobou uplatnenej výške 1 182,24 eura,
- rozsudok sp. zn. 24Co/107/2018, z 5.11.2019 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 1 348,63 eura,
- rozsudok sp. zn. 25Co/56/2019, z 5.11.2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo z uplatnenej sumy 1 096,51 eura, priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 096,51 eura.

8

5Csp/26/2019

31. Na záver súd dáva do pozornosti rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 z 24.9.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 z 28.6.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.1.2019, bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 194,98 eura, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný.

32. Z uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel.

33. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

34. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Súd priznal žalobkyni náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, pretože mala plný úspech vo veci a uplatnila si ich náhradu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Len do uplynutia lehoty na podanie odvolania môže odvolateľ rozšíriť rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda ako aj meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

9

5Csp/26/2019

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.